

JAK NÁS OKRALD KOJOT STEPŇÍ

Už nevím přesně proč, ale asi v půlce amerického turné, někde mezi Nevadou a Novým Mexikem, jsme dostali strach. Tedy ne já, já s tou věcí nemám nic společného, mluvím o zbytku kapely. Prostě ten večer, zaparkování kdesi, což je ta nejbližší specifikace, co vám k té lokalitě můžu dát, někdo z nich nadhodil, že asi není úplně nejlepší nápad spát v karavanu s balíčkem konopí. Tím, co jim darovala fanyнка, která ho měla oficiálně z lékárny na bolest zad. Protože kdyby tudy projížděl nějaký zlý šerif a uviděl náš z pravé strany podělaný karavan stojící jen tak uprostřed ničeho, možná by nás chtěl zkontrolovat.

A třeba by ten balíček našel. V některých státech vám tu prý dají při trestu smrti velmi humánně na výběr mezi elektrickým křeslem, injekcí nebo kulkou do srdce. Jak je to v Novém Mexiku, to jsme netušili, ale už ty cedule všude kolem silnice,

kteřé zakazovaly sejít z cesty na území v majetku americké armády s rizikem okamžitého odstřelení, nedávaly příliš nadějí. Pokaždé když si někdo z kluků potřeboval odskočit, pravidelně poblíž těchto varovných cedulí, jsme z okna karavanu sledovali, zda se mu po vytažení údu směrem k majetku armády Spojených států amerických hlava pod palbou nerozletí na tisíc kousků.

Bubeník pak osvítil geniální nápad schovat konopný pytlíček někde vedle našeho zaparkovaného obytného vozu. Jen kousek odtud leží Oblast 51 a „pravda je někde tam venku“. Tak proč ne náš balíček? Prostě ho na noc schovají pod nějaký kámen poblíž karavanu. Tak řekli a tak učinili. Noc se snesla na naše tábořiště. Nikde žádné neidentifikovatelné létající předměty, jen dvě zářící oči nějakého středně velkého savce, který chvíli obíhal náš vůz. Tělo vlka, jen to bylo hbitější a chytřejší. Kojot. Šibal indiánských mýtů. Nahání trochu strach, ale prý žere jenom zajíce a mršiny. Zajíce nemáme a co se týče mršin, dneska se nepilo. Po pár minutách zmizí.

Přijde ráno, nový den. Žádný šerif kolem neprojel, americké vojsko nás neodstřelilo. Bubeník jde pro balíček. Ale on tam není!

„Ty vole, kams to dal?“

„No sem jsem to dal, nejsem přece blbej.“

„Ses musel splést, přece to samo neuteklo.“

„Třeba to uletělo, ne? Ve větru.“

„S kilovým kamenem, co jsem na to položil?“